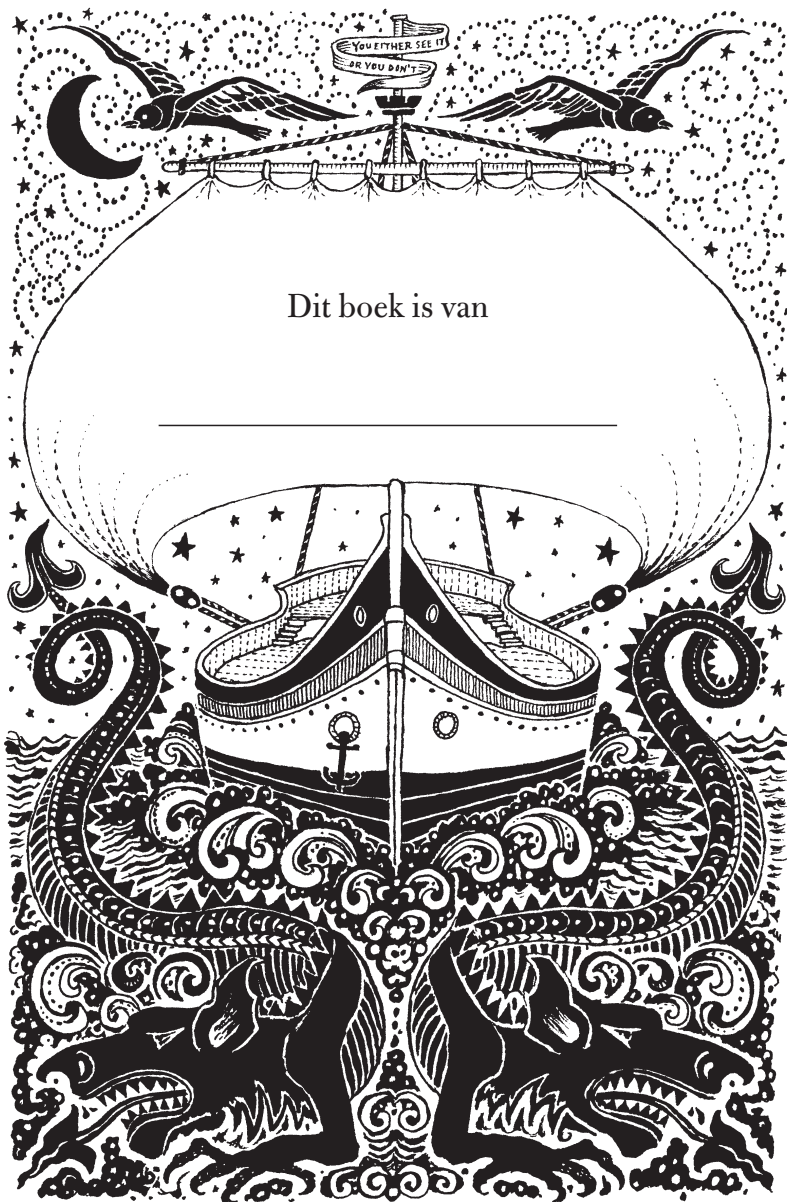

Je ziet het of je ziet het niet.

★ De ★
WONDERLINGEN
BRIAN SELZNICK

Vertaald door Aleid van Eekelen-Benders

ℒ | LANNOO

17

66

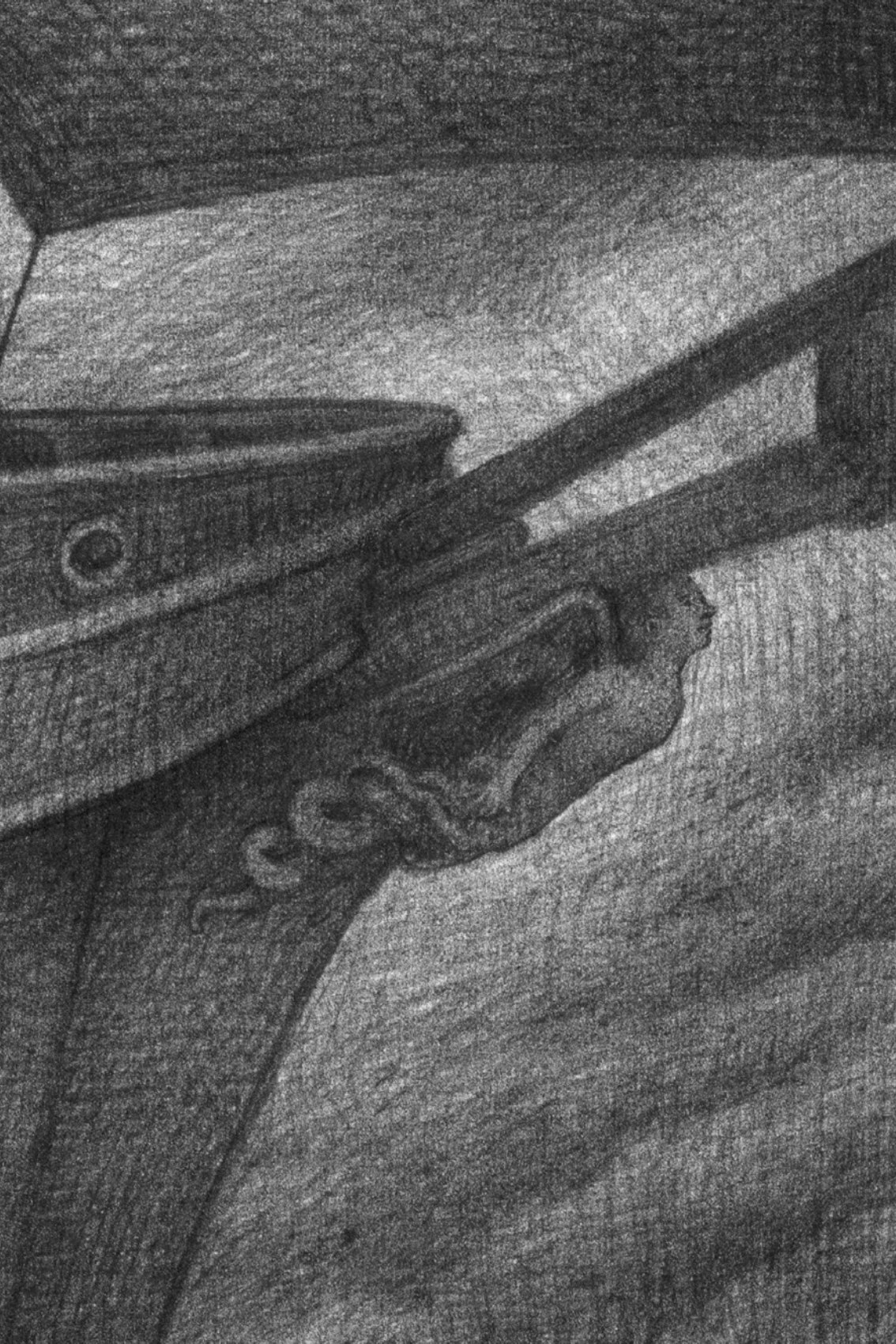

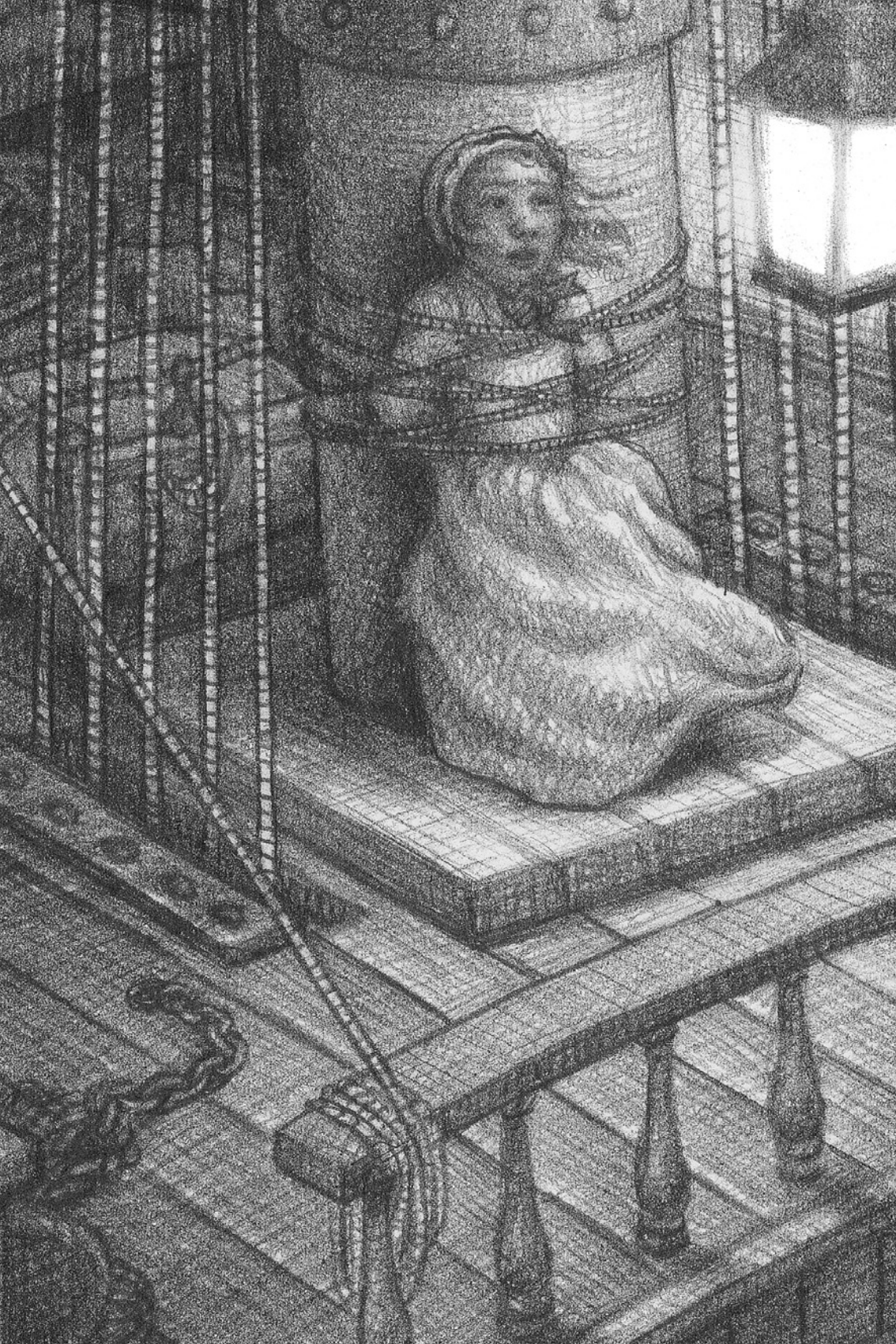

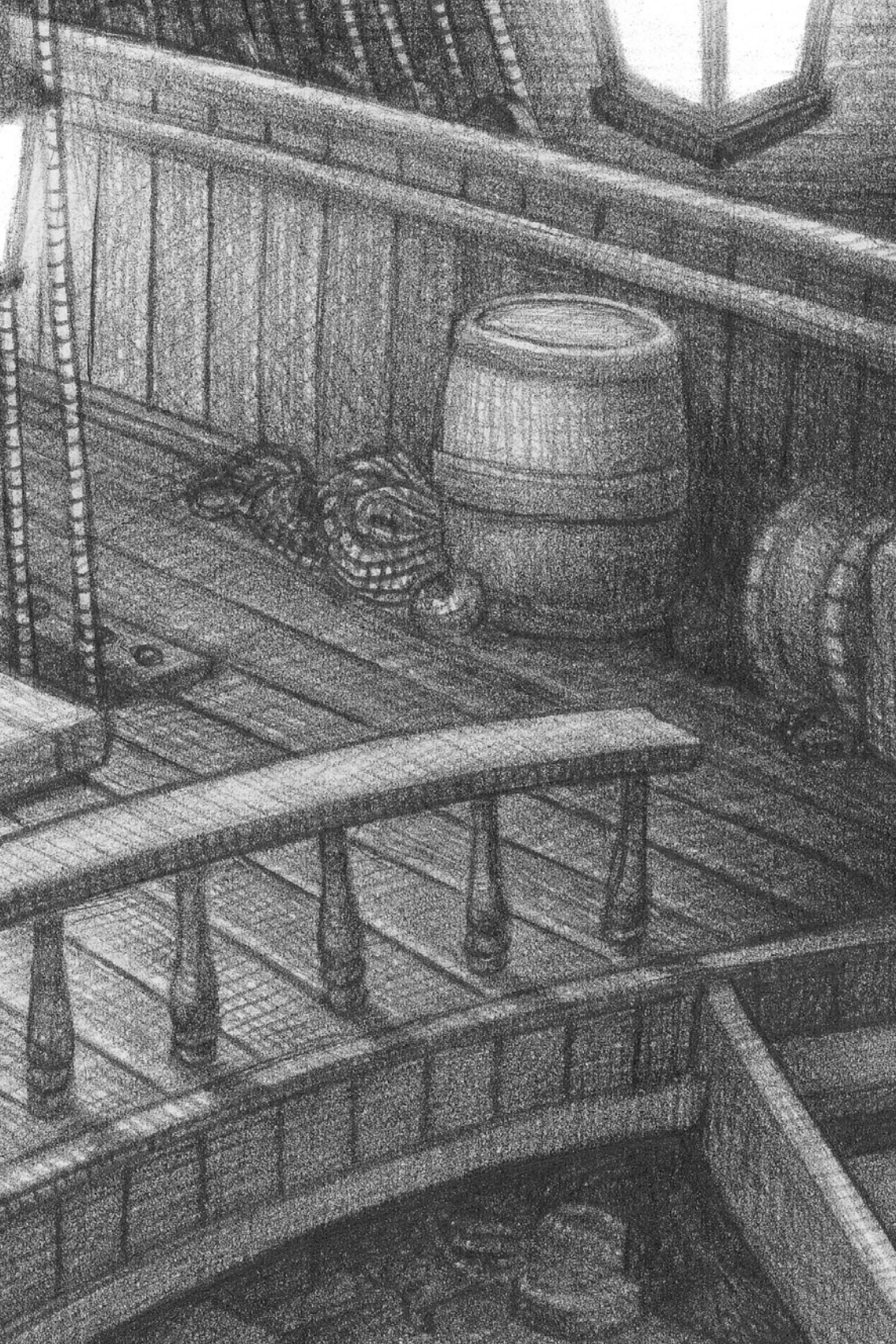

KRAKEN

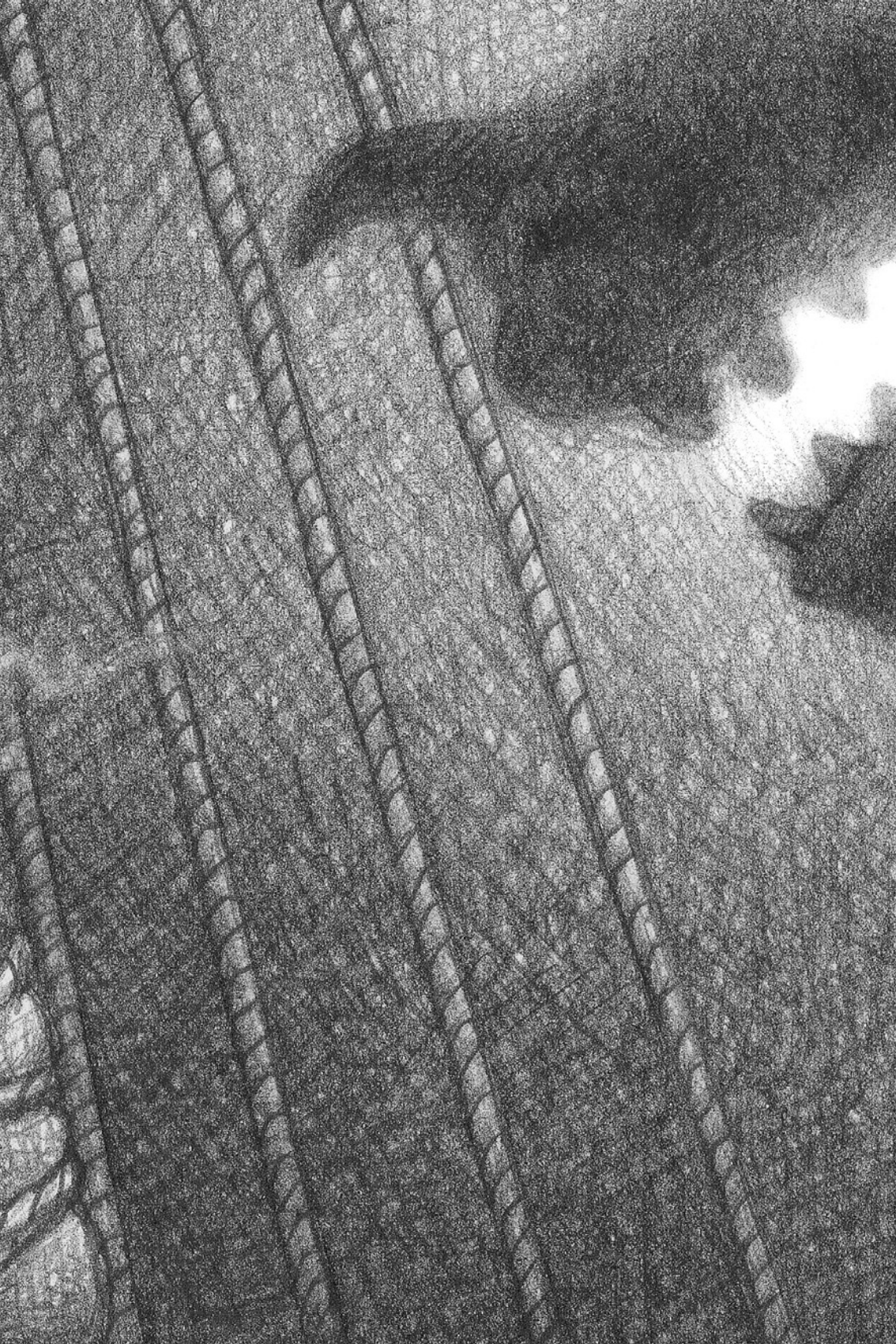

19

90

JOSEPH WAS VERDWAALD.

Ergens in de verte schenen de koplampen van een rijdende auto door het donker en de dwarrelende sneeuw. Joseph bleef even staan uitrusten in een laag gangetje dat uitkwam op een oude keienstraat. Iets verderop flikkerde een eenzame roestige straatlantaarn. Hij zette zijn zware koffer neer en veegde hoestend zijn bril droog. Het verbijsterde hem dat hij helemaal in Londen had kunnen komen zonder te worden gepakt. Maar ja, de directeur van de St.-Antoniusschool was vast blij van hem af te zijn.

Joseph leunde tegen de muur en haalde de kaart tevoorschijn die hij samen met Knip had gemaakt. Ze hadden het huis van zijn oom Albert, Folgate Street 18, met een groot rood kruis aangegeven, alsof ze op schattenjacht waren. Het enige wat Joseph van zijn oom afwist waren een paar woorden die hij zijn moeder in de loop der jaren had horen zeggen en de regel in haar adresboekje: *A. Nightingale*, alsof ze familie waren van een nachtegaal, want dat betekende die naam. Hij had geen idee wat zijn oom zou zeggen als Joseph onverwacht voor zijn neus stond. Hij hoopte maar dat A. Nightingale een ruimhartig man was, in elk geval ruimhartiger dan Josephs ouders, en dat hij het goed zou vinden wanneer Joseph een paar dagen bleef, en hem zou helpen bedenken hoe hij Knip kon opsporen.

Hij had zijn wanten in de trein laten liggen, en nu had hij bibberhanden. En uit de kaart kon hij totaal geen wijs worden.

Was hij maar samen met Knip weggelopen toen hij de kans had, dan had hij hier nu niet in zijn eentje staan te vernikkelen. Het mistige blauwe licht deed hem denken aan al die avonden op school dat zij er met z'n tweetjes tussenuit knepen naar een leeg lokaal en elkaar bij kaarslicht voorlazen uit een van Knips boeken. Dan waren ze meteen verdiept in de avonturen van personages met namen als Pip en Mowgli en prins Caspian.

Tijdens het lezen van *Ontvoerd*, geschreven door Robert Louis Stevenson, waren ze voor het eerst op het idee gekomen om samen weg te lopen. Joseph wist best dat het maar een spelletje was, maar het was leuk om je voor te stellen dat je op een piratenschip zat of met z'n tweeën op een onbewoond eiland. Al gauw werden hun verhalen ingewikkelder. Ze droomden ervan verlaten landhuizen in het bos te vinden en in geheime kamers in oude kastelen te verdwijnen. Toen Joseph een keer liet vallen dat hij een oom in Londen had die hij nog nooit had ontmoet, stond Knip erop dat hij zijn adres opspoorde, voor als ze soms ooit echt zouden weglopen. Joseph had moeten lachen, maar als verrassing voor Knip was hij, toen hij een keer thuis was, zijn moeders kamer binnengeglijpt en had daar het adres van zijn oom overgeschreven; terug op school had hij het Knip trots toegestoken.

Die avond hadden de jongens niet net als anders samen zitten lezen, maar dicht tegen elkaar aan in de bibliotheek een gedetailleerde kaart getekend met de route om van de St.-Antoniuschool

in Cornwall bij het huis van Albert Nightingale te komen, in een wijk in Londen die Spitalfields heette, waar hun avonturen zouden beginnen.

Diezelfde kaart hield Joseph nu in zijn handen, midden in een sneeuwstorm, een paar dagen na Kerstmis, verdwaald in een stad die hij niet kende. Hij had hier samen met Knip moeten zijn. Maar Knip was weg, het enige wat hij had achtergelaten was één enkel boek en Joseph wist niet of hij hem ooit terug zou zien.

Joseph had niemand met wie hij over zulke dingen kon praten, en tegen zijn ouders kon hij er al helemaal niet over beginnen. Die maakten zich alleen maar zorgen dat hij veel te veel in verhalen opging, en nu leek het wel alsof dat ook echt was gebeurd.

In de verte blafte een hond, en plotseling griste de wind de kleine kaart uit Josephs bibberende vingers. Hij pakte zijn koffer en rende erachteraan, in de richting van een groepje zwervers die zich aan de kant van de weg warmden bij een vuurtje. Joseph zag dat een van hen de kaart uit de sneeuw viste, hem van alle kanten bekeek en hem toen verfrommelde en in de vlammen gooide. Er stegen vonken op uit het vuur, net kleine oranje insecten, ze zigzagden omhoog en waren verdwenen.

Joseph raakte in paniek. Wat moest hij zonder kaart beginnen? Misschien kon hij beter teruggaan naar Liverpool Street Station en vandaar weer op school zien te komen, maar hij was al zo veel straten ingeslagen en door zo veel steegjes gelopen dat hij betwijfelde of hij het station zou kunnen terugvinden. En bovendien was hij op school nu vast niet meer welkom.

Hij keek op zijn horloge. Zestien over elf.

Het hondengeblaf dat hij al eerder had gehoord werd luider, en plotseling kwam er een witte schim door de sneeuw stuiven. Die schoot langs hem heen als een rotsblok dat van een berghelling afrolde.

Hoog in de lucht kaatste een kreet tegen de bakstenen muren, en nog eens.

‘Marcus!’

Half verblind door de sneeuw en het duister liep Joseph een hoek om en botste hij tegen een jongen die uit het niets leek op te duiken. De jongen was buiten adem en klappertandde. Hij was groter dan Joseph, bijna even groot als Knip, en hij had een blauwe pet op.

‘Hé!’ riep hij hijgend. ‘Kijk uit!’

Joseph hoestte.

‘Heb je Marcus gezien?’

‘Wie?’

‘Mijn hond. Hij is wit, dus lastig te vinden in de sneeuw. Hij heet Marcus.’

Joseph duwde zijn bril recht en wees de straat door. ‘Hij is die kant op gerend.’

De jongen lachte en wilde weglopen, maar bleef toen nog even staan en keek om. ‘Je hebt een koffer bij je’, zei hij. ‘Wat moet je met een koffer? Het is midden in de nacht. En het sneeuwt!’ Hij kwam een stapje dichterbij. ‘Ben je weggelopen?’

‘Ik ben op zoek naar Folgate Street.’

‘Dat is vlak bij ons huis.’

Joseph voelde een golf van opluchting. ‘Fantastisch!’

‘Maar de enige die in Folgate Street woont is... wacht... wie zoek je daar?’

‘Mijn oom.’

‘Toch niet... Albert Nightingale?’

‘Ja! Ken je hem?’

‘Natuurlijk! Iedereen kent hem. Maar...’

‘Maar wat?’

‘Waarom wóónt hij zo?’

‘Hoe?’

‘Weet je dat niet?’

‘Wát? Ik heb hem zelfs nog nooit ontmoet. Vertel me nou maar gewoon waar het is! Ik verga van de kou!’

‘Ik ook’, zei de jongen. ‘Ik loop hier al uren naar Sneeuwbal te zoeken.’

‘Wie is dat?’

‘Mijn hond!’

‘Hoeveel honden ben je kwijt?’

De jongen staarde Joseph aan. ‘Waar heb je het over?’

‘Je zei dat je hond Marcus heet.’

‘O! Dat! Nee, toch maar niet, geloof ik. Daarvan zou mijn moeder te erg van streek raken, en mijn vader zou het vast ook niks vinden. Paddington misschien!’

‘Weet je niet eens hoe je eigen hond heet?’